

Lumini strălucitoare

Matei 5.14-16

David R. Reid

Online începând de la: 08.09.2021, Actualizat: 08.09.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 5.14-16

Matei 5.14-16: *Voi sunteți lumina lumii; o cetate așezată pe vârful unui munte nu poate fi ascunsă; nici nu se aprinde o lumină și se pune sub baniță, ci în sfeșnic; și luminează pentru toți cei care sunt în casă.. Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre cele bune și să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri.*

Într-o noapte senină, luminile unui oraș îndepărtat pot fi văzute de la o distanță de kilometri, iar dacă orașul se află pe un munte, nimic nu-i poate ascunde lumina. Chiar și în timpurile biblice, cu mult înainte de a exista electricitate, focurile nocturne ale unui oraș așezat pe un munte emiteau o lumină care putea fi văzută de la distanță. Marea Galileii este înconjurată de dealuri înalte, iar pe vremea lui Isus existau orașe pe unele dintre ele, ale căror lumini erau clar vizibile la orizontul nopții. Oamenii, cărora Isus le vorbea, erau foarte familiarizați cu aceste lumini. Safed, un oraș situat pe unul dintre dealurile înalte din Galileea, era deosebit de vizibil și poate că acesta era orașul la care se gândea Isus când a vorbit în versetul 14 despre cetatea de pe deal.

Lumini într-o casă și pe un deal

Lămpile care erau folosite pentru a lumina în casele din secolul întâi erau vase mici de ceramică umplute cu ulei de măsline și care aveau un fitil plutitor. Când lampa era aprinsă, aceasta era așezată fie pe un raft adecvat, fie pe un suport de lampă bine poziționat, unde putea „lumina pe toți cei din casă”. Aceste lămpi din secolul întâi într-adevăr nu erau la fel de luminoase și confortabile ca lămpile noastre moderne, dar dădeau suficientă lumină atâta timp cât fitilul era îngrijit, iar sfeșnicul era plasat într-un loc central. Deoarece aceste lămpi aveau nevoie de foc pentru a fi aprinse, ele nu se stingeau când familia mergea la culcare. În schimb, luminozitatea lor era atenuată prin acoperirea lămpii cu un castron sau o baniță, un vas de măsură. Este exact ceea ce a avut în vedere Domnul nostru când a vorbit în versetul 15 despre sfeșnic și despre baniță.

Ce vrea să spună Isus prin faptul că o cetate pe un munte este vizibilă și că o lampă într-o casă dă lumină? Este destul de clar din context: El nu vrea ca cei care Îl urmează să fie ascunși și mesajul lor despre adevăr să fie ascuns. El vrea ca purtătorii de lumină ai Lui să lase mesajul lor să strălucească puternic, astfel încât să nu existe confuzie în lume cu privire la ceea ce este adevărul și ceea ce nu este.

Scopul luminii

Scopul luminii este acela de a lumina întunericul (funcția unei lămpi) și de a da orientare (funcția unui far sau a unei lumini pe un munte). În calitate de lumină a lumii, creștinii credincioși au o dublă responsabilitate:

- Noi trebuie să fim lămpi strălucitoare, care arată clar adevărul, care este ascuns de întunericul spiritual.
- Și, în același timp, trebuie să fim faruri de lumină, avertizând asupra pericolelor spirituale

și arătând calea tuturor celor care iau aminte: „Fiți fără cusur și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume” (Filipeni 2.15).

Deci, ca lumini în lume creștinii credincioși au o sarcină dublă:

- Noi trebuie să *dezvăluim* ce este drept și ce este nedrept.
- De asemenea, noi trebuie să fim un punct de referință care *definește* ce este drept și ce este nedrept. Misiunea noastră este de a revela adevărul (Matei 5.15).

La fel cum oamenii, care se află într-o casă întunecată, nu pot vedea pe unde pot merge în siguranță și dacă există pânze de păianjen în colțuri, la fel oamenii fără lumină spirituală nu pot distinge clar adevărul de eroare sau ce este drept de ceea ce nu este drept. Mărturia noastră trebuie să fie un punct de orientare în această lume întunecată (Matei 5.14). Așa cum orașele devin *faruri de lumină* pe timp de noapte, vizibile de la o depărtare de kilometri și servesc drept busolă, la fel ar trebui să strălucească și mesajul nostru creștin (cu sau fără cuvinte) - nu ar trebui să fie așa fel ca să poată fi trecut cu vederea, ci ar trebui să fie atât de clar încât oamenii care bâjbâie în întunericul spiritual și moral să obțină o orientare în ceea ce privește ce este corect și ce este fals, și să fie îndreptați în direcția corectă.

Despre luminile false

Ceea ce Domnul vrea să spună mai ales în legătură cu lumina noastră - în casă sau pe munte - este următorul lucru: noi *nu ar trebui să ascundem* lumina noastră! Domnul Însuși ne-a așezat pe un munte și pe un sfeșnic - nu pentru a fi ascunși sau acoperiți, ci pentru ca noi să strălucim! Acest lucru este foarte important, deoarece numai creștinii adevărați sunt lumina lumii. Hinduști, budiști, musulmani, mormoni, tot felul de sectanți, New-Agers de toate felurile, guru religioși și șamanii, chiar și oamenii „buni” și sinceri și toți ceilalți purtătorii de „lumină” autoproclamați *nu sunt* lumina lumii. Ei nu sunt *nici măcar o mică parte a luminii*. În realitate, ei sunt parte a *întunericului*! Filozofiile lor pot suna foarte logic și clarificatoare, și pot părea a fi modele bune, dar, conform Sfintei Scripturi, aceasta este doar o iluzie, căci „însuși Satan se prefacă în înger al luminii. Nu este deci mare lucru dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai dreptății” (2. Corinteni 11.14,15). Luminile false pot deci realmente da impresia că ar fi „creștine”, care îndeplinesc un serviciu „creștin”. Nu e de mirare că luminile noastre trebuie să strălucească puternic și să nu fie ascunse, nici măcar parțial. Cât de tragic este când oamenii din această lume întunecată sunt duși în rătăcire de o „lumină” falsă, deoarece lumina adevărată este prea slabă pentru a putea fi percepută.

Cel care bâjbâie în întuneric se îndreaptă de obicei spre cea mai strălucitoare lumină pe care o poate vedea. Mulți dintre cei care sunt în căutarea iluminării iau calea greșită pentru că urmează ghizi falși, care nu-și ascund „lumina”. Acești falși conducători profită de orice ocazie să vorbească cu fiecare care îi ascultă și să le răspundă la ideile lor despre „iluminare” spirituală și morală. Multe dintre aceste false „lumini” cred cu adevărat că îi pot ajuta pe alții și îi pot îmbunătăți; dar ei sunt orbiți.

Ce responsabilitate imensă avem noi, creștinii credincioși ca lumină a lumii! Noi nu trebuie să

ne ascundem lumina! Trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a face lumina noastră să strălucească, astfel încât răul și eroarea acestei lumi întunecate să fie dezvăluite și ca oamenii să știe care este calea corectă de urmat.

Când este momentul potrivit?

Poate vei spune: „Nu ar trebui să fim precauți, să nu fim prea sinceri și prea direcți? Oamenii ar putea fi jigniți și se îndepărtează de noi și de adevăr. Nu ar trebui mai întâi să întemeiem o relație cu ei și abia apoi să le împărtășim adevărurile creștinismului, numai dacă le cer sau dacă nu sunt prea amenințătoare pentru ei?” Poate că am putea lua această poziție, dacă Domnul ne-ar fi dat numai versetul 15 din textul nostru, unde se spune că lampa „luminează pentru toți cei care sunt în casă”. Un stil de viață evanghelistic sau evanghelizarea prin relații sunt în multe privințe asemenea lămpii din casă. Și pentru a fi „lumina lumii” cu siguranță face parte și aducerea unei „lămpi” prietenoase într-o relație care dezvăluie adevărul.

Dar afirmația din versetul 14, că noi suntem „lumina lumii” și că „o cetate situată pe munte nu poate fi ascunsă”, arată clar că trebuie să spunem adevărul atât în public, cât și în particular. Un oraș nu se construiește pe un munte pentru a fi ascuns. În realitate, lumina lui *nu* poate fi ascunsă. Domnul nu ne-a pus în această lume ca să ne deghizăm! El ne-a așezat „pe un munte” și lumina noastră trebuie să fie văzută. Este foarte important să se construiască relații și printr-un stil de viață evanghelistic să-ți câștigi dreptul de a fi auzit.

Mărturia noastră nu ar trebui să fie caracterizată de predici de foc și pucioasă; de asemenea, „farul” nostru nu ar trebui să fie ca luminile farurilor care îi deranjează și îi enervează pe ceilalți șoferi. Dar Dumnezeu vrea ca mărturia noastră să strălucească într-o lume întunecată, în care atât de mulți oameni sunt *pierduți* - nu doar „în casă”, ci și „pe munte”. Trebuie să strălucească pe distanțe mari și pentru mulți oameni.

Din nefericire, se întâmplă mereu ca oamenii să se simtă jigniți de adevăr, să nu vrea să-l audă și să se îndepărteze de el. Isus a spus că „oamenii iubesc întunericul mai degrabă decât lumina, pentru că faptele lor sunt rele” (Ioan 3.19). Cu toate acestea, dacă ascultăm de Domnul, stilul nostru de viață evanghelistic trebuie să le cuprindă pe amândouă: noi trebuie să împărtășim adevărul atât în public, cât și în particular, în relații de dragoste. Este mărturia ta personală ca lumina unui oraș pe un munte? Sau este ca lumina mică și caldă a unei lămpi din acasă? Dacă vrem să trăim la înălțimea poruncii Domnului nostru, lumina noastră trebuie să fie *amândouă*!

Ce este cu faptele bune?

Cum se potrivesc faptele bune cu mandatul că trebuie să fim lumina lumii? La prima vedere, versetul 16 ar putea sugera că faptele noastre bune sunt lumina care trebuie să ne caracterizeze. Dar observați: acest verset face distincție între faptele noastre bune și lumina noastră. Cele două lucrează împreună, dar nu sunt identice. Lumina noastră ar trebui să atragă atenția oamenilor la faptele noastre bune: „Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre cele bune.” Lumina se referă în primul rând la faptul că noi transmitem adevărul prin cuvinte, în timp ce faptele bune se referă la acțiunile noastre

în viața noastră.

Acest verset continuă spunând că lumina noastră ar trebui să atragă atenția oamenilor asupra faptelor noastre bune, astfel încât ei să se întoarcă la Dumnezeu. Lumina noastră *nu este* pentru a arăta faptele noastre bune, pentru ca oamenii să *ne laude*. Rezultatul mărturiei noastre orale nu ar trebui să fie ca oamenii să *audă* despre faptele noastre bune, ci să *le vadă* și să-L laude pe Dumnezeu. Faptele bune ar trebui să fie un lucru natural, aproape un rezultat automat al credinței noastre. Când lumina noastră strălucește, orice laudă pentru faptele noastre va fi, în mod logic, doar pentru Dumnezeu.

Cum se devine o lumină?

Deoarece Isus *este Lumina* lumii (Ioan 8.12), și creștinii credincioși sunt și ei lumina lumii. Când am devenit creștini credincioși, nu numai că am primit iertarea păcatelor, dar am primit și o nouă lumină și viață nouă în Hristos. Am ajuns să-L cunoaștem pe Domnul Isus nu numai ca fiind calea, ci și ca fiind adevărul și viața (Ioan 14.6). Pentru că El este adevărul în noi, noi suntem lumina lumii: „Pentru că Dumnezeu, care a spus: «Lumina să strălucească din întuneric», El a strălucit în inimile noastre, pentru a da lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2. Corinteni 4.6).

Pentru că Hristos este viața în noi, faptele noastre bune sunt mai mult decât fapte bune umaniste. Așadar, sursa atât a luminii noastre, cât și a faptelor noastre bune este viața lui Hristos în noi. Felul în care transmitem mesajul prin cuvinte și fapte este diferit, dar cele două trebuie să meargă împreună. Dacă cuvintele noastre nu sunt urmate de fapte, lumina noastră poate fi o simplă mărturisire de credință - atunci suntem de acord cu adevărul doar cu mintea noastră (2. Corinteni 13.5). Pe de altă parte, faptele bune fără lumina mărturiei orale pot fi doar fapte bune umaniste și chiar contribuie la întuneric, pentru că neglijează să aducă adevărata lumină în locurile întunecate.

Nu ascunde lumina ta!

Să urmăm exemplul desăvârșit al Domnului nostru. Faptele Sale bune au fost întotdeauna legate cu cuvintele Sale desăvârșite. Dragostea Lui pentru oameni nu L-a făcut niciodată să dilueze standardele drepte ale lui Dumnezeu. El a proclamat maselor cu îndrăzneală adevărul. În conversațiile personale, El a adus cu blândețe lumină în viețile întunecate. El a continuat să strălucească într-o lume întunecată, chiar și atunci când a fost judecat greșit și persecutat - iar atunci când lăsam lumina noastră să strălucească, ne putem aștepta să fim tratați la fel. (Matei 5.10-12).

Dar vestea bună este că unii oameni vor răspunde la lumină! Și nu doar atât: există binecuvântări și recompense pentru luminile strălucitoare. Deci, să nu ne acoperim lămpile, pentru ca să facem compromisuri sau să ne simțim confortabil. Să nu coborâm de pe muntele, pe care ne-a pus Domnul, pentru că ne este frică sau pentru că nu vrem să fim ridicuizați. Și să nu împiedicăm lumina altor credincioși din trupul lui Hristos. Noi ar trebui să depunem toate eforturile pentru ca adevărata lumină să strălucească puternic în această lume întunecată.

Tradus de la: [Leuchtende Lichter](#)

Titlul original: „Shining Lights“
Sursa: www.growingchristians.org

Traducere: Ion Simionescu